

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Radomska-Stęplewska

Sędziowie: SSO Małgorzata Wiśniewska

SSO Anna Czarnecka /spr./

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)Funduszu (...)z siedzibą w W.

przeciwko pozwanym Z. J. i J. J.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej Z. J.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 3 czerwca 2009 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 6 kwietnia 2009 r.

sygn. akt: I Nc 128/09

p o s t a n a w i a:

odrzucić zażalenie.

/-/ SSO M. Wiśniewska/-/ SSO M. Radomska - Stęplewska/-/SSO A. Czarnecka

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 6 kwietnia 2009r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie nakazał pozwanym Z. J.i J. J.zapłacenie powodowi (...)Funduszowi (...)w W.solidarną zapłatę kwoty 25.644,12 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 marca 2009 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W dniu 3 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty w wersji skróconej, bez wydania odrębnego postanowienia.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiodła pozwana Z. J., zaskarżając orzeczenie o nadaniu klauzuli wykonalności w całości zarzucając brak uprawomocnienia się nakazu zapłaty z powodu jego niedoręczenia pozwanej. W uzasadnieniu środka zaskarżenia pozwana zarzuciła, że nakaz zapłaty został wysłany na nieaktualny adres, a zatem termin do złożenia zażalenia na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nie rozpoczął biegu. Skarżąca podała, że w 2008 roku wyjechała na stałe do Wielkiej Brytanii, gdzie mieszka i pracuje do chwili obecnej. O wydaniu nakazu zapłaty dowiedziała się w dniu 23 września 2013 r., gdy jej córka J. K. osobiście w kancelarii Komornika Sądowego M. G. odebrała postanowienie w przedmiocie częściowego umorzenia egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej było niedopuszczalne.

W dniu 22 listopada 2010r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 182 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2009r., jest niezgodny z art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, a przez to jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP. Trybunał w uzasadnieniu wyroku stwierdził m.in., że § 182 Regulaminu wykracza poza zakres przedmiotowy upoważnienia ustawowego wyrażonego w art. 41 § 1 PrUSP oraz, że po wejściu w życie wyroku sądy będą stosować reguły kodeksowe dotyczące nadania klauzuli wykonalności. Trybunał nie odroczył w czasie, na podstawie art.190 § 3 Konstytucji RP, terminu utraty mocy obowiązującej przepisu, co oznacza, że przepis jest niekonstytucyjny od dnia jego wydania. Pogląd ten jest ugruntowany w doktrynie prawa i orzecznictwie Sądu Najwyższego. Akt normatywny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z konstytucją nie powinien być stosowany przez sąd w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (por. post. S.N. z 7 grudnia 2000r. III ZP 27/00).

Wobec tego, że jak wskazał Trybunał, w wyniku jego orzeczenia podstawę do nadawania klauzuli wykonalności stanowić powinny reguły kodeksowe, należy mieć na uwadze przede wszystkim art. 783 k.p.c., jak również art. 357 k.p.c. W konsekwencji, nadanie klauzuli wykonalności przybiera postać postanowienia ze wszystkimi koniecznymi jego elementami, jakimi są komparycja, sentencja i uzasadnienie, skoro postanowienie takie zapada na posiedzeniu niejawnym (art. 357 § 2 k.p.c.) (o potrzebie wydania osobnego postanowienia: D. Zawistowski, Komentarz do art.783 kpc, LEX; P. Telenga Komentarz aktualizowany do art.783, LEX).

Sposób skrócony, w jaki Sąd I instancji w niniejszej sprawie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 3 czerwca 2009 r., nie odpowiada regułom kodeksowym postanowienia, a więc orzeczenie nie istnieje i konieczne jest wydanie stosownego postanowienia, stanowiącego rozpoznanie wniosku wierzyciela z 29 kwietnia 2009r. o nadanie nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności.

W konsekwencji, zażalenie jako wniesione na nie istniejące orzeczenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

/-/ SSO M. Wiśniewska/-/ SSO M. Radomska - Stęplewska/-/SSO A. Czarnecka